

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci

žalobce: **Mgr. V. P.,**
zastoupen JUDr. Libuší Šmehlíkovou, advokátkou,
sídlem Živičná 2852/9, 702 00 Ostrava- Moravská Ostrava,
proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: 1. **Česká telekomunikační infrastruktura, a. s.,**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3,
2. **Obec Dobrá,**
sídlem Dobrá 2309, 739 51 Dobrá
3. **Z. T.,**
4. **D. T.,**

5. **Severomoravské vodárny a kanalizace Ostrava a. s.,**
sídlem 28. října 1235/169, Mariánské Hory, 709 00 Ostrava,

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, č. j. MSK 159058/2016,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 3. 4. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017 č. j. MSK 159058/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Spolu s žalobcem podal žalobu V. P., vůči kterému bylo řízení usnesením ze dne 26. 5. 2017 č. j. 22 A 67/2017-18 zastaveno. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a pana V. P. proti rozhodnutí Obecního úřadu Dobrá (dále jen „stavební úřad“) č. j. OD3088/16 ze dne 24. 10. 2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce a pana V. P. o vydání rozhodnutí o umístění stavby s názvem „*Dopravní a technická infrastruktura pro zástavbu rodinných domů v lokalitě Dobrá – Černý potok*“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X v kat. území Dobrá u Frýdku-Místku (dále jen „dotčené pozemky“). Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné. Nejprve stavební úřad povolil umístění dané stavby, rozhodnutí o povolení však bylo následně zrušeno, avšak z jiných než tehdejšími odvolateli uplatněných důvodů. Následně stavební úřad žádost zamítl a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Žádosti žadatelů nebylo vyhověno, neboť jejich návrh byl shledán v nesouladu s požadavky uvedenými v § 90 zák. č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „stavební zákon“), konkrétně nebyl v souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. To není podle žalobce pravdou. Žalobce navrhl napojení na stávající komunikaci přes pozemky žadatelů, neboť napojení podle stávajícího územního plánu nebylo možné učinit jak z technických, tak vlastnických důvodů. Napojení podle žadatelů neohrožuje chráněné zájmy a je v souladu s ustanovením § 18 odst. 5 stavebního zákona, neboť je vedeno přes nezastavěné území, které lze využít pro veřejnou dopravně technickou infrastrukturu, pokud to daný územní plán výslovně nezakazuje, což je daný případ. Žalovaným akcentovaný nesoulad mezi tím, že žalobci navrhli umístění veřejně přístupné pozemní komunikace, přičemž územní plán v obci Dobrá navrhuje umístění místní komunikace, nemůže být v rozporu s dopravní koncepcí, neboť zařazení komunikace je v kompetenci stavebního úřadu. Rovněž není pravdou, že by byla narušena zóna zeleně, neboť žalobce navrhoval kolem nově zřízené komunikace pásy zeleně, tyto bylo možné označit za zónu zeleně, čímž by k využití zóny zeleně v souladu s územním plánem došlo. Žalobce dále namítal, že rozhodnutím došlo k nepřípustnému zásahu do jeho vlastnického práva.
2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť záměr žalobce a pana V. P. je v rozporu s územním plánem obce Dobrá.
3. Zúčastněné osoby se ve věci nijak nevyjádřily s výjimkou pana Z. T. a D. T., kteří uvedli, že pozemky parc. č. X a X jsou v jejich vlastnictví a nesouhlasí s jejich využitím pro zřízení místní komunikace podle návrhu žalobce.
4. U jednání účastníci řízení na svých procesních stanoviscích setrvali.

Shodu s prvopisem potvrzuje

5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce a pan V. P. podali stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Dopravní a technická infrastruktura pro zástavbu rodinných domů v lokalitě Dobrá – Černý potok“ na shora vyjmenovaných dotčených pozemcích. Stavební úřad poté, co obdržel námitky od některých účastníků řízení, dne 27. 1. 2016 žádosti o umístění stavby vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podali účastníci řízení Ing. M. C., R. P., L. P. odvolání z důvodu nesouladu navrženého obratiště s ČSN normou 73610 a dále Bc. J.B., která namítala, že nejsou zakresleny přípojky vody pro v odvolání vyjmenované domy, což může vést k ohrožení zásobování pitnou vodou. Žalovaný dne 8. 8. 2016 prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, a to z důvodu, že záměr, konkrétně napojení komunikace na stávající dopravní infrastrukturu, není v souladu s územním plánem obce Dobrá. Takovou námitku žádný z odvolatelů nevznnesl. Dne 4. 10. 2016 stavební úřad žádost zamítl, neboť záměr žadatelů neodpovídal dopravní koncepci navržené v územním plánu obce Dobrá a k odvolání žadatelů žalovaný v napadeném rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Uzavřel, že stavební úřad správně vyhodnotil nesoulad záměru žadatelů o umístění stavby s územním plánem, který spatřoval v těchto bodech 1) rozdílné pozemky, přes které napojení vede, 2) záměr navrhuje umístění komunikace mj. v zóně zeleně, územní plán pouze v zastavitelné ploše, 3) záměr navrhuje umístění veřejně přístupné účelové komunikace a územní plán však navrhuje umístění místní komunikace.
7. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, *není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístění a realizaci záměrů mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.* Podle § 90 stavebního zákona, *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s a) vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popř. s výsledkem řešení, rozporu a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.* Podle § 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona, *územně plánovací dokumentací jsou 1) zásady územního rozvoje, 2) územní plán, 3) regulační plán.*
8. Mezi účastníky není sporu o tom, že územní plán obce Dobrá ve znění jeho změny č. 4, která byla vydána formou opatření obecné povahy dne 9. 12. 2010 a účinnosti nabyla dne 28. 12. 2010, předpokládá napojení stávající místní komunikace na komunikaci k nové lokalitě zástavby rodinných domů Dobrá – Černý potok přes jiné pozemky, než posuzovaný záměr žadatelů, stejně tak není mezi účastníky sporné, že územní plán obce Dobrá navrhuje umístění komunikace pouze v zastavitelné ploše, území urbanizované, zóna bydlení, přičemž posuzovaný záměr navrhuje umístění také v zóně zeleně, v území nezastavěném. Rovněž třetí nesoulad s územním plánem, a to, že územní plán navrhuje umístění místní komunikace s pásy zeleně, ale záměr umístění veřejně přístupné účelové

Shodu s prvopisem potvrzuje

komunikace se zatravněnými pásy, není mezi účastníky sporný. Spor je o tom, zda tento nesoulad má vést k zamítnutí žádosti, jak předpokládá § 92 odst. 2 stavebního zákona.

9. Podle § 43 odst. 5 stavebního zákona, územní plán je závazný pro vydávání územních rozhodnutí, což žádost o umístění stavby je, a shora citované ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona ukládá v případě rozporu žádosti o umístění stavby a územního plánu stavebnímu úřadu jednoznačnou povinnost takovou žádost zamítnout, a to aniž by měl stavební úřad možnost správního uvážení. K témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 231/2015-33 z 4. 2. 2016, „z výše uvedeného je tedy zřejmé, že předmětná stavba nemá takový charakter, který by byl v souladu s územním plánem, a proto stavební úřad neměl jinou možnost než žádost stěžovatelů o vydání rozhodnutí umístění stavby zamítnout.“. Stavební úřad se nemohl zabývat námitkou žalobce, že územní plán je nerealistický a z jakého hlediska, neboť územní plán je opatřením obecné povahy, který lze v případě nesprávnosti napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s., jak dovedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 AOs 2/2013-116 ze 17. 9. 2013, v němž se odchýlil od předchozího – a tímto rozhodnutím překonaného – závěru Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 144/2012-53, který připustil přezkum zákonnosti územního plánu soudem v případě přezkumu územního rozhodnutí a při nesouladu územního plánu se zákonem jej neaplikovat. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce a pana V. P. nebyla v souladu s územním plánem, nemohl stavební úřad postupovat jinak, než žádost podle § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítnout, bez ohledu na žalobcem tvrzenou „nereálnost“ územního plánu a případnou možnost změnit charakter území, kde měla být podle záměru stavba umístěna, a žalovaný jeho rozhodnutí správně potvrdil.
10. Nedůvodný je tak poukaz žalobce na soulad jeho záměru s ustanovením § 18 odst. 5 stavebního zákona. Ustanovení § 18 stavebního zákona stanoví cíle územního plánování, přičemž územní plán je jedním z nástrojů územního plánování. Pro posouzení žádosti je tedy v první řadě podstatné, zda je souladu s územním plánem. Není-li úprava v územním plánu, pak v případě nezastavěného území, jež je předmětem úpravy v odstavci 5, je nutno zkoumat splnění podmínek zde uvedených. V posuzovaném případě však pro předmětné pozemky platný územní plán existuje, ve kterém jsou tyto zařazeny do zóny zeleně (o čemž není mezi účastníky sporu), a je tedy nutné – jak správně uvedl žalovaný – respektovat jejich v územním plánu stanovené funkční využití. Má – li žalobce za to, že i v tomto směru je územní plán nesprávný, je nutno postupovat, jak bylo uvedeno v odstavci 9. tohoto rozsudku. Není ani možno označit, jak žalobce navrhoval, pásy zeleně podél komunikace za zónu zeleně. Pokud funkční využití daného území neumožňuje umístění navrhované stavby, je záměr v nesouladu s územním plánem a za této situace žalovaný a stavební úřad neměli jinou možnost, než žádost zamítnout. Totéž platí o žalobcem navrhované změně zařazení navrhované pozemní komunikace. Územní plán předpokládá využití území pro pozemní komunikaci v kategorii místní komunikace [§2 odst. 2 písm. c) zák. č. 13/1997 Sb.], a navrhuje – li žalobce zřízení veřejně přístupné účelové komunikace [§2 odst. 2 písm. d) zák. č. 13/1997 Sb.], je tento návrh v rozporu s územním plánem.
11. Za této situace je napadené rozhodnutí v souladu s § 92 odst. 2 stavebního zákona a námitka nezákonnosti tak není důvodná.
12. Co se týče námítky nepřípustného zásahu do vlastnického práva žalobce, jemuž územní plán brání užít pozemky zamýšleným způsobem, již Městský soud v Praze dne 29. 4. 2015

pod č. j. 9 A 21/2012-44 vyslovil právní větu, že *jestliže stavební úřad zamítne žádost o vydání rozhodnutí o udělení pozemku z důvodu nesouhlasu předloženého záměru s požadavky uvedenými v § 90 písm. a), b) stavebního zákona z r. 2006, nelze tento zákonem aprobovaný postup označit za nepřípustné omezení vlastnického práva vlastníka předmětného pozemku*. Stejná odpověď je i v posuzované věci. Je-li záměr žalobce v rozporu s § 90 písm. a) stavebního zákona, tedy v rozporu s platným územním plánem, který je nástrojem územního plánování a takto funkční využití pozemku jednoznačně a pro všechny, tedy i jeho vlastníky, upravuje, nejedná se o nepřípustný zásah do jeho vlastnického práva, ale omezení zákonem předvídané.

13. Žalobce nakonec namítl nesprávný procesní postup žalovaného, který původně vyhovující rozhodnutí stavebního úřadu zrušil z důvodu v odvolání nenamítaných. Podle § 89 odst. 2 druhá věta správního řádu, *odvolací správní orgán ... správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*. Vzhledem k tomu, že podle § 43 stavebního zákona je v územním plánu stanovena základní koncepce rozvoje území obce, ochrana jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury, je soulad záměru na umístění stavby a územního plánu jednoznačně ve veřejném zájmu. Za této situace byl stavební úřad oprávněn i bez odvolací námítky posuzovat prvostupňové rozhodnutí i co do souladu povolované stavby s územním plánem, neboť jde o přípustnou výjimku ze zásady vázanosti odvolacími námitkami. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
14. Pro úplnost krajský soud dodává, že se zabýval tím, zda žalobce žalobou nepodal rovněž návrh na přezkum územního plánu obce Dobrá jako opatření obecné povahy, ve světle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 194/2014-36 ze dne 13. 9. 2016, který uzavřel, že soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy, přičemž druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána až 3. 4. 2017, tedy po vyslovení shora uvedeného závěru Nejvyšším správním soudem, a výslovný návrh na přezkum územního plánu obce Dobrá neobsahuje, krajský soud uzavřel, že takový návrh podán nebyl.
15. Krajský soud žaloba jako nedůvodnou postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II).
17. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinností, které by jim soud uložil, soud v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. června 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje